

HOOFDSTUK EEN

Esmeray

HOE GAAT HET, lief?" vraagt Zathrian bezorgd aan mij.

Onze vingers in elkaar verstrengeld, lopen we hand in hand door de kasteeltuinen. Verwonderd kijk ik om me heen, als de sneeuwvlokjes zachtjes naar beneden dwarrelen. Ik trek de bontkraag, die de kap en zoom van mijn mantel omranden nog wat hoger op, als er een windvlaag opsteekt.

"De kleine groeit goed."

"Ik bedoel met jou."

"O, eh, ook wel goed geloof ik."

Ondanks alles wat er de afgelopen maanden is gebeurd, proberen we te genieten van mijn zwangerschap en alles eromheen. Even niet meer te denken aan de strijd om te leven, het gevecht met mijn zus om het koninkrijk en het vinden van de levensrobijn.

Vlak achter ons lopen Urer en Redmond, Zsofik koos ervoor om binnen te blijven.

"De winter heeft zo zijn charmes, maar niet voor mij," zei hij voor we gingen wandelen. "Ik zal ervoor zorgen dat de open haard brandt als beide Majesteiten zo terug komen."

"Eh, Majesteit, misschien moeten we maar teruggaan," stelt Urer voor, hij wrijft nog eens goed over zijn armen en begint zachtjes te rillen.

"Waarom? Het is prachtig hier."

"Nou, het wordt al laat en ik begin het fris te krijgen, straks staat de maan hoog."

"Nog heel even Urer, dan lopen we weer terug, dat beloof ik," stelt Zathrian hem gerust.

"O, oké." Urer kijkt een tikje zenuwachtig om zich heen en houdt de lucht scherp in de gaten.

Langzaam begint de schemer in te vallen, de eerste lantaarns springen al aan en ook in het kasteel worden de lichten ontstoken.

"Laten we maar teruggaan lief, straks is het te laat."

"Ja, is goed, mijn koning." Bemoedigend knijp ik zachtjes in Zathrians hand.

De artsen, maar ook wijzelf, maken zich grote zorgen over wat het effect van mijn maandelijkse transformaties zal zijn op het kind. Alles wat we kunnen doen is hopen en afwachten.

Zathrian ziet de zorgen op mijn gezicht, zachtjes pakt hij mijn beide handen vast en

trekt me naar zich toe.

“Het komt vast allemaal goed lief. Ik ben hier. Ik ben bij je en zal er altijd voor je zijn, bij iedere volle maan die komt.”

Plots hoor ik iets achter ons. Het volgende moment vliegt er een pijl rakelings langs me heen. Geschrokken spring ik opzij. Als in slow motion raakt de pijl Zathrian in zijn linkerschouder. Zathrian staart voor zich uit in een blik van ongeloof en valt neer in de sneeuw.

Onmiddellijk rennen Urer en Redmond naar Zathrian toe om hem te helpen.

Een schok golft door mijn lichaam; de maan! Schiet het door me heen. Met schokken spannen mijn spieren zich, mijn ogen branden en voor ik het weet prikken mijn hoektanden in mijn lippen. Een brandende pijn in mijn schouder, precies op de plek waar Zathrian ook is geraakt, doet me in elkaar krimpen. Mijn ademhaling verzwaaert en hijgend en grommend kruip ik op handen en knieën. Mijn handen veranderen in zwarte klauwen en de paarse gloed zet alles in een fel licht. Grommend van de vlamme pijn, die het verschijnen van de paarse vertakkingen aankondigt, grijp ik naar mijn nek.

“Zathrian! Het spijt me!” Schuldgevoel en zelfhaat golven door mijn lichaam als een tsunami en vormen zich tot een vuur in mij. Een vuur dat er uit moet, dat brandt en alles verwoest in mezelf. Vreemd genoeg ervaar ik geen pijn meer, ondanks dat de hitte tot in mijn botten te voelen is.

Een schokgolf rolt door de lucht, als ik uit alle macht alles loslaat. Alles in mijn directe omgeving ontvlamt of verschroeit tot as.

Een tweede schokgolf zorgt ervoor dat mijn paarse gloed vanuit het niets verandert in paarsblauwe vlammen. Mijn ogen branden als het vuur in mij, hun fel groene gloed is nu gifgroen geworden. Mijn gebrul, wat nu meer een combinatie is tussen die van een leeuw en een wolf, weergalmt tussen de muren.

Vol ongeloof kijken Urer en Redmond vanaf een afstandje toe. Hun ogen worden groter en groter.

“Majesteit, u brandt!” roepen ze doodsbang uit, als het brullen is gestopt en ik weer wat kalmeer. Urer komt op me af rennen en probeert de vlammen te doven. Hij slaat zijn armen om me heen en probeert me te kalmeren.

“Het komt goed Uwe majesteit, alstublieft wordt weer rustig,” probeert hij nog uit te brengen, maar de hitte verschroeit zijn stembanden. De geur van verbrande haren en vlees stijgt op, maar Urer blijft me vasthouden. Je kan het knisperen van zijn kleding haast horen, maar nog steeds weigert Urer me los te laten.

“Laat los Urer,” grom ik met een stem die ik niet herken. Mijn stem is nu zo zwaar en grommend dat ik bijna niet te verstaan ben. Met onmenselijke kracht werp ik Urer van me af en Hij vliegt meters ver weg en belandt met

een smak tegen de boom.

Versuft kijk ik om me heen, dan zie ik wat ik heb aangericht. Bomen zijn zwartgeblakerd, gras is verschroeid tot as en mijn geliefde bloesembomen, daar is niets meer van over. Een laatste bloesem dwarrelt naar beneden. Zodra het mijn hand raakt, verschrompelt het en valt het uiteen in as.

Urer beweegt niet en ligt slap tegen een boom. Door de snelheid waarmee ik op hem afren, ontvlammen er nog meer bomen om me heen. Zijn huid is zwartgeblakerd en zijn kleding verschroeid.

“Majesteit,” fluistert hij nog net.

“Urer!”

“Majesteit.”

Voorzichtig pak ik hem op en houd hem in mijn armen. Het is doodstil om ons heen. Een schuldgevoel overspoelt me en tranen wellen op.

“Urer, het spijt me zo,” blijf ik maar keer op keer herhalen.

“Het is al goed, Majesteit,” zijn stem niets meer dan een zacht gefluister.

Zachtjes wieg ik hem in mijn armen.

“Urer, het komt goed, ik beloof je: het komt goed, je zal weer genezen.” Wanhopig kijk ik om me heen voor hulp, maar Redmond is nog steeds met Zathrian bezig en verder is er niemand. Met beide handen probeer ik de wonden te stelpen, maar het zijn er te veel. Het bloed laat vlekken achter op mijn zijden Chinese jupon, maar het deert me niet.

“Maakt u zich om mij geen zorgen, Majesteit, ik ben maar een simpele kamerbediende.” Urer kijkt me met een zachte blik aan, en probeert zijn armen naar me uit te strekken.

“Nee! Je bent zoveel meer dan dat, Urer, je bent mijn vertrouweling, een vriend!” Mijn stem slaat over en is schor. Voorzichtig pak ik zijn uitgestoken hand vast, zijn huid knispert en smeult nog na.

“Het was een eer om u te dienen, Uwe Majesteit, maar als u het mij toestaat, ik ben moe en wil graag wat rusten.” Langzaam dooft het licht in zijn ogen. Elke traan die Urer raakt verandert in stoom door de hitte die nog van hem afkomt.

“Het is goed, Urer, rust maar goed uit. Je was een trouwe vriend en bediende, dank je voor alles.”

Urer blaast zijn laatste adem uit. Zachtjes sluit ik zijn ogen. Een schreeuw van onmacht, pijn en hartverscheurend verdriet galmt tussen de muren van het kasteel.

Ik richt mijn aandacht weer op Zathrian. Nog steeds in mijn staat van half vampier, half wolf, kan ik het bloed in zijn aderen horen stromen. Hij leeft in ieder geval nog, maar ligt nog steeds bewusteloos in de armen van Redmond.

Redmond kijkt me met afgrijzen aan, als ik zijn kant op loop.

“Wees niet bang, Redmond, het vuur is gedoofd,” zeg ik met schorre stem van verdriet. “Hoe gaat het met Zathrian?”

“Hij is nog steeds buiten bewustzijn, Majesteit.”

Redmond kijkt me nog steeds angstig aan, wat ik maar al te goed kan begrijpen. Wat er zojuist gebeurde is voor mij ook een compleet raadsel. Daarnaast kan ik mezelf nu nauwelijks vertrouwen met Zathrian, zolang ik nog in mijn staat van half vampier, half wolf ben. Op een veilig afstandje kijk ik toe. Het stroompje bloed dat uit Zathrians mond loopt, is zo helder als de kleur rood in een zwart wit film. De metalen geur kringelt in mijn neus. Met mijn tong lik ik langs mijn hoektanden en lippen. Al mijn zintuigen verscherpen zich, mijn spieren spannen zich, klaar voor de aanval.

“Nee!” Ik bijt hard op mijn onderlip, mijn hoektanden snijden nog net niet dwars door mijn lippen. “Au, verdomme.” De pijn haalt me weer enigszins bij mijn positieve.

Eindelijk voel ik de kracht van de maan afnemen en begin ik weer terug te keren naar mezelf. Snel trek ik de kap van mijn mantel nog verder over mijn hoofd, zodat mijn gezicht verborgen blijft in de schaduwen.

Van alle kanten komen bewakers af op het tumult. Vanaf een afstand staren ze naar het tafereel.

“Sta daar niet zo,” beveel ik met nog schorre en hese stem van het gebrul en geschreeuw. “Kom helpen!”

Meteen snellen er een paar bewakers mijn kant op.

“Help me met de koning en Urer naar binnen te dragen!”

Uiterst voorzichtig dragen we Zathrian en Urer naar binnen.

“Wat is er gebeurd, Uwe Majesteit?” Zsofik staart me vol ongeloof aan, als hij ons binnen ziet strompelen.

“Dat vertel ik je later nog eens Zsofik, voor nu help me liever, wil je?” krijg ik er hijgend en puffend nog net uit. Direct snelt Zsofik naar me toe en helpt met Urer te dragen.

Acuut wil de hofarts Urer helpen, maar een simpel gebaar laat ik hem weten dat het voor Urer te laat is.

“Ik wil een waardige begrafenis voor Urer, en ik verbied om een woord hierover te spreken tegen de koning!” beveel ik.

Het lange zwaard van Redmond zit hem in de weg. Hij ontdoet zich snel van zijn leren harnas, waaraan zijn katana hangt, en helpt een paar bewakers om Zathrian naar ons slaapverblijf te dragen, zodat de hofarts Zathrian grondig kan onderzoeken. De

bloedvlekken geven donkere plekken op de donkerblauwe leren lange jas van Redmond.

Zenuwachtig friemel ik aan mijn ketting als de hofarts bezig is met zijn onderzoek. De bloedrode parel, die ik van Zathrian kreeg tijdens ons huwelijk, rolt tussen mijn vingers heen en weer.

“Duurt het nog lang?” vraag ik ongeduldig, als ik het na een poosje niet meer uit hou van de zenuwen.

“Een pijl,” stelt de hofarts vast, “Zijne Majesteit is geraakt door een pijl.”

“Een pijl? Dus niet...?”

“Nee, Majesteit, u treft geen blaam hierin.”

“Maar wat voor pijl? Waarvan? Wie schoot hem af?”

“Helaas kan ik daar geen antwoord op geven, Uwe Majesteit.” De hofarts bekijkt mij nog eens aandachtig. “U bent ook goed toegetakeld, Uwe Majesteit, hoe voelt u zich?”

Pas dan voel ik de brandende pijn in mijn handen. De vellen hangen ervan af en sommige stukken zijn helemaal zwartgeblakerd.

“Eh,” stamel ik.

“Snel! Haal een stoel voor Hare Hoogheid, ze gaat flauwvallen!” beveelt de hofarts.

Onmiddellijk schiet iemand te hulp met een stoel. Net op tijd, het bloed trekt al uit mijn gezicht en mijn benen begeven het onder me.

Redmond snelt te hulp met een koele doek die hij op mijn voorhoofd legt.

“Smeer dit op haar handen en verbind ze met dit speciale verband.” De hofarts wijst naar een pot zalf, waar een walgelijke geur vanaf komt. “Sorry Majesteit, ik weet dat het stinkt, maar het helpt enorm snel bij het genezen. Laat het in ieder geval de eerste drie dagen erop en verwissel elke dag het verband.” De hofarts pakt zijn grote dokterstas, trekt zijn witte jas recht en staat op.

“Waar gaat u heen?” vraag ik verbaasd, “Uw enige zorg en taak is vanaf nu voor Zijne Koninklijke Hoogheid te zorgen, u verlaat deze kamer enkel als ik het zeg.”

Met een zucht gaat de hofarts weer zitten.

“Ik zal een bed voor u gereed laten maken in een van de gastenverblijven hiernaast, zo bent u meteen hier als het nodig is.”

Direct springen bedienden in de houding en gaan aan de slag.

Gedachten razen door mijn hoofd, terwijl alles wat er is gebeurd zich opnieuw afspeelt. Langzaam sijpelt het besef binnen. Mijn vertrouweling, mijn trouwste bediende, een van de weinigen die mijn grote geheim kent, is er niet meer. Met een brok in mijn keel denk ik terug aan hoe ik Urer voor het eerst ontmoette, ik vond hem als een klein weeskind op straat. Ik leerde hem alles wat hij moest weten over het leven. Schrijven, lezen, rekenen, noem maar op.

De eerste keer dat we samen op jacht gingen en Urer vol trots aan mij liet zien wat hij

had geschoten. Oh, wat heb ik gelachen toen hij erachter kwam dat het een houten hert was, dat iemand achter had gelaten. Urer schaamde zich zo dat hij weken lang weigerde om te gaan jagen.

Onder mijn bescherming groeide Urer op van een klein brutaal aapje tot een hele knul. Al gauw werd hij mijn persoonlijke bediende en raakte hij bevriend met Redmond.

Oh, Redmond, wat zal hij het moeilijk hebben met het verlies van Urer. Redmond was het die Urer het grote geheim vertelde. Urer wou het eerst niet geloven, maar toen ik het hem tijdens een volle maan liet zien, in het bijzijn van Redmond, moest hij wel. Het gezicht van Urer trok wit weg. Ik heb nog nooit een man zo hoog horen gillen als Urer toen hij mijn transformatie zag.

Of die ene keer dat Urer als kleine jongen verdwaalde in het kasteel tijdens een potje verstoppertje. Uren hebben we naar hem gezocht. Pas tegen het vallen van de avond vonden we hem, huilend achter een grote vaas.

De Raad van Wijzen, die ook al gealarmeerd is, staat bij de deur. Een van hen stapt voorzichtig naar voren.

“Uwe Majesteit, als ik zo vrij mag zijn om te spreken.”

“Wat heb je te melden?”

“Als ik het zo bekijk, heb ik een vermoeden wat er aan de hand is.”

“Vertel.”

“Gelieve niet hier, Majesteit.”

Ongerust kijk ik naar Zathrian, hij woelt en draait onrustig rond.

“Maakt u zich geen zorgen, Majesteit, ik zal hem geen moment uit het oog verliezen, ik zal hem verzorgen en bijstaan,” stelt de hofarts me gerust.

“Oké, zodra er veranderingen zijn, laat je het me meteen weten, zijn leven is in uw handen, voor nu. Maar onthoud als hij het niet redt, zal ik u eigenhandig verscheuren tot snippers.”

Ik verlaat de slaapkamer. “Tref me in mijn studeerkamer,” fluister ik de Raad van Wijzen toe.

Even later zit ik met de Raad van Wijzen aan mijn tafel in de studeerkamer.

“We hebben weinig tijd te verliezen, Uwe Majesteit, maar alles wat ik u kan vertellen is dat er een mythe gaat over een pijl die het lot van geliefden uit elkaar kan drijven,” spreekt een van de wijze.

“Waar heb je het over?”

“Deze pijl kan letterlijk en figuurlijk levens veranderen. U zult Zijne Majesteit treffen in andere levens,

parallel aan dit leven. Het is van groot belang dat ik u op het hart druk dat u moet onthouden, wat er ook gebeurt; laat hem de liefde voor u weer terug vinden en creëer van de tranen een edelsteen."

"Maar hoe, wat, waar, wanneer?" stamel ik.

"Dat kan ik u niet vertellen, omdat niemand dat weet."

"En Zathrian?"

"Ik vrees dat de pijl van Deyanira een behoorlijke schade heeft aangebracht, we zullen Zijne Koninklijke Hoogheid zo lang mogelijk in een comateuze toestand houden, zodat hij kan herstellen."

"De pijl van wie?" Met een opgetrokken wenkbrauw kijk ik de wijze man aan.

"De pijl van Deyanira. Zij heeft de pijl ooit laten maken, maar er gaan ook verhalen dat de god van de liefde het heeft gedaan, als test." Even valt de wijze man stil. "Uwe Majesteit," begint hij twijfelend.

"Ja?"

"U moet er rekening mee houden dat, zodra Zijne Koninklijke Hoogheid ontwaakt, hij zich niets meer kan herinneren."

"Dat is toch mooi, dan weet hij niets van wat er is gebeurd."

"Ik bedoel, helemaal niets meer, Uwe Majesteit, ook niet van zijn liefde voor u of wie u bent, dat hele stuk is hij kwijt."

Met open mond staar ik De Raad van Wijzen aan. Zathrian zal mij niet herinneren? Maar betekent dat? Mijn hoofd tolt en gedachten slaan op hol.

"Vind degene die deze pijl heeft afgeschoten en vind de pijl!" beveel ik al mijn soldaten.

Acuut verspreiden alle soldaten zich en gaan op jacht.

"Laat me nu alleen," beveel ik de Raad van Wijzen.

Gelaten verlaten de oude heren mijn studeerkamer.

Ik loop naar de slaapkamer, waar Zathrian nog steeds in coma ligt.

"Oh lief, waarom?" zucht ik.

De hofarts en Redmond houden gepaste afstand.

"Ik wil alleen zijn met Zijne Koninklijke Hoogheid."

"Zoals u wenst." Beide heren verlaten de kamer.

"Ik ben op roepafstand, Majesteit, als u mij nodig heeft," fluistert Redmond voor hij de deur dicht doet.

In stilte breng ik de rest van de avond door, ik verdraag nu niemand om me heen. Duizend beelden en gedachten jagen door mijn hoofd. Ijsberend loop ik door mijn slaapverblijf. Zo nu en dan check ik bij Zathrian. Het zweet parelt op zijn voorhoofd.

Redmond heeft voor zijn vertrek alles al klaargezet. Naast het bed staat een emmer

met water, daarnaast ligt een gastendoekje. Voorzichtig veeg ik een pluk haren uit Zathrians gezicht en leg de koele, vochtige doek op zijn voorhoofd. Mijn handen hangen vlak boven zijn schouderwond, als ik met meditatie de paarse gloed uit mijn handen laat stromen en probeer hem te genezen, maar ik ben te zwak om ook maar iets te kunnen doen. Uitgeput laat ik mijn handen weer zakken.

Ik ga aan de rand van het bed zitten en houd zijn hand vast, meer kan ik nu niet voor hem doen. Zo waak ik heel de avond en nacht over Zathrian.

Als ik de volgende ochtend wakker word, voelen al mijn spieren stijf en stram aan van de vorige nacht en de hele tijd in dezelfde houding te hebben gezeten. Over mijn schouders hangt een sierlijke deken. Verbaasd kijk ik op, hoe komt die deken hier?

“Ah, Majesteit, u bent wakker, gelukkig,” hoor ik Redmond zeggen vanuit de richting van de deur.

“Redmond?”

“Vergeef me mijn brutaliteit, Uwe Majesteit, maar toen ik gisteren avond bij u checkte voor ik ging slapen, lag u zo oncomfortabel dat ik een dekentje over u heen heb gelegd.”

“Dank je, Redmond.”

Even wil ik vragen waar Urer is, maar de herinneringen aan gisterenavond stromen binnen, het besef raakt me met de klap van een hogesnelheidstrein.

Alsof Redmond mijn gedachten kan lezen, fluistert hij: “Ik heb gisterenavond een kaarsje voor Urer opgestoken in de kerk en wierookstokjes voor hem gebrand in de tempel, Uwe Majesteit.”

Om de pijn te verdringen ga ik over op handelen.

“Is er al nieuws van de soldaten?”

“Nee, Majesteit, nog niets vernomen, maar ze zijn dag en nacht op zoek.”

Machteloos en woedend tegelijk smijt ik een stoel door de ruimte en sla ik met gebalde vuisten tegen de muur. Ik roep en schreeuw en gil alles bij elkaar tot mijn longen branden en ik geen stem meer over heb.

Geschrokken komt Redmond naar mij toe rennen.

“Uwe Majesteit, gaat het wel goed?”

Snel houdt hij me in een stevige omhelzing.

Uit alle macht verzet ik me en probeer uit zijn omhelzing los te komen. Doodmoe barst ik in tranen uit en sla ik met mijn vuisten tegen Redmonds borstkas.

“Waarom, Redmond? Waarom? Het is zo oneerlijk,” snik ik met een schorre stem. Alle kracht vloeit uit me. Uitgeput laat ik me tegen Redmond aanleunen. Zachtjes sust hij me.

Ondertussen zijn er meerdere wachters op het tumult afgekomen. Redmond geeft ze een signaal dat ze ons even met rust moeten laten. Langzaam begeleid hij me naar een

stoel en laat me zakken, tot ik op de stoel zit dan haalt Redmond een glas water. Al die tijd spreken we verder geen woord, maar Redmond kent me goed genoeg om zonder woorden te weten wat ik voel.

“Laat me u helpen met het verschonen van het verband, Uwe Majesteit,” biedt Redmond aan. Uiterst voorzichtig haalt hij het verband eraf en bekijkt de schade.

“Hoewel het er nog steeds behoorlijk gehavend uitziet, moet ik zeggen dat het al een stuk beter is dan gisteren.”

Uit de kast haalt Redmond een rol schoon verband en verbindt de wonden weer.

Ik verbijt de pijn in mijn handen, hoewel ik die liever heb dan de pijn in mijn hart om Zathrian en om wat er nog te gebeuren staat. En de pijn om het verlies van Urer is haast ondraaglijk.

“Niemand buiten de kasteelmuren mag weten wat er met de koning aan de hand is, Redmond, het zal alleen maar onrust geven.”

“Wat wilt u dat we vertellen als erom wordt gevraagd?”

“Er wordt gewoon niet over gepraat, klaar. We mogen hopen dat hij met Kerst beter is voor de viering met het volk.”

“Begrepen, Uwe Majesteit.”

Ik kijk naar Zathrian, die nog in coma ligt.

“Help me Zijne Koninklijke Hoogheid te verzorgen, wil je?”

“Maar natuurlijk.”

Met z'n tweeën tillen we Zathrian voorzichtig op.

Uiterst behoedzaam, om hem geen pijn te doen, trek ik zijn jasje en hemd uit. Op de plek van de wond maak ik de kleding nat, zodat het niet blijft kleven en de wond weer open trekt. We leggen hem weer voorzichtig terug in bed.

“Haal een emmer en zachte spons voor me en breng de dokter hier. Vraag of hij verband mee wil nemen en Aloë Vera zalf.”

“Zoals u wenst, Majesteit.”

Redmond loopt naar het gastenverblijf, van de hofarts die hier pal naast ligt, en klopt op de deur.

“Hare Koninklijke Hoogheid wenst u aanwezigheid. Ze vraagt of u verband en Aloë Vera zalf mee wilt nemen voor Zijne Koninklijke Hoogheid.” hoor ik hem zeggen tegen de hofarts.

Vanachter de deur hoor ik een instemmend antwoord.

Dan komt Redmond weer binnen en loopt naar de badkamer. Even later komt hij terug met een emmer water, waar de stoom nog net niet vanaf komt, en een zachte spons.

Voorzichtig tillen we met z'n tweeën Zathrian weer op. Terwijl Redmond hem omhoog houdt, was ik

Zathrians rug en borstkas. Uiterst voorzichtig was ik het bloed van zijn wond weg. Nu pas zie ik hoe de wond eruitziet. De randen zijn rafelig en de ingang van de wond is niet groter dan een halve centimeter.

De hofarts komt binnen. Hij maakt behendig gebruik van het feit dat wij Zathrian omhoog houden en smeert de zalf op de wond. Razendsnel verbindt hij de wond. Daarna leggen we Zathrian weer voorzichtig terug in bed.

“Majesteit, wilt u zich niet verkleden?” vraagt Redmond.

“Waarom?” Pas dan zie ik de roet en bloedvlekken op mijn jupon. “Bij nader inzien graag. Zou je de kamermeisjes willen vragen of ze een bad voor me gereed willen maken en makkelijk zittende kleding klaar leggen?”

“Maar natuurlijk, Uwe Majesteit.”

Redmond maakt een buiging en verlaat de kamer.

“Heeft hij pijn, dokter?” vraag ik onzeker aan de hofarts die nog bezig is met het onderzoeken van Zathrian.

“Ik heb hem de sterkste pijnstillers gegeven die ik heb, Uwe Majesteit, als het goed is heeft Zijne Koninklijke Hoogheid geen pijn op dit moment.”

“Maar waarom kreunt hij dan zo en is hij zo onrustig?”

“Dat komt waarschijnlijk doordat Zijne Majesteit droomt, denk ik.”

Ongerust kijk ik naar Zathrian, die ligt te woelen en onverstaanbaar mompelt.

“Maakt u zich geen zorgen, Uwe Majesteit, ik zal ervoor zorgen dat Zijne Majesteit geen pijn voelt en snel weer geneest. In de tussentijd kunt u ervoor zorgen dat u ook weer beter wordt.”

Ondertussen hebben de kamermeisjes alles in gereedheid gebracht voor mij. Achter een scherm kleed ik me uit. Ik laat me in het warme water zakken. Met een simpel handgebaar laat ik weten dat de kamermeisjes kunnen gaan.

Pas als het badwater ijskoud is, besluit ik uit bad te komen. Een van de kamermeisjes is achtergebleven en helpt me uit het bad stappen. De stoom die in de badkamer hangt, verbergt gelukkig de nog zichtbare paarse lijnen in mijn nek en hals. Beleefd geeft ze me de handdoek aan en wil me helpen met het kammen van mijn haren.

“Dat doe ik liever zelf,” wijs ik haar hulp af.

“Zoals u wenst. Uw kleding hangt klaar achter het scherm, Majesteit,” zegt het kamermeisje beleefd, dan doet ze een stap naar achteren.

Achter het scherm hangen een simpele, wijde grijsbruine jupon van dik katoen en een omslag mantel van wol in dezelfde kleur. De rillingen van de kou trekken over mijn rug, dus ik kleed me snel aan.

“Redmond heeft de open haard in de slaapkamer al opgestookt, Uwe Majesteit, het zal zo wel warmer

worden.”

“Ik verwacht dat u geen bezoek of andere zaken wilt, Majesteit, dus ik heb gevraagd of het ontbijt naar uw slaapverblijf gebracht kan worden. Ook heb ik iedereen de opdracht gegeven dat alles via mij zal gaan. De Raad van Wijzen neemt even het bestuur over voor nu, dus kunt uw aandacht volledig op Zijne Koninklijke Hoogheid richten,” ratelt Redmond aan een stuk door, vanachter de deur.

Mijn hoofd tolt van alles, maar het lukt me nog wel om hem te bedanken.

Redmond bestudeert me van top tot teen als ik het slaapverblijf inloop.

“Buiten de paarse lijnen, is er geen spoor meer van gisteren te bekennen, Uwe Majesteit. Voor wat betreft de brandwonden, heb ik verteld dat het kwam doordat u Urer probeerde te helpen en dat de oorzaak van de brand onbekend is.”

“Dank je, Redmond, het is beter dat verder niemand weet van gisteravond.”

“Ik zwijg als mijn eigen graf,” probeert Redmond grappig te zijn.

Ieder vrij moment dat ik heb, besteed ik aan lezen.

Honderden boeken staan opgestapeld in mijn studeerkamer, maar tot nu toe heb ik nog niets kunnen vinden over de pijl van Deyanira.

“Hoe kan ik me voorbereiden op wat me te wachten staat, als het niets meer is dan het onbekende?” zucht ik diep.

Ook de Raad van Wijzen kan me niet helpen.

“We hebben geen idee, Majesteit, dit is nog nooit voorgekomen. Als ik u mag adviseren, zou ik vooral veel mediteren en u richten op de liefde tussen u en Zijne Koninklijke Hoogheid, Uwe Majesteit.”

“Maar hoe zit het met de tijd?”

“Hoe bedoelt u?”

“Loopt de tijd waar ik heenga gelijk aan hier, dus als er hier dagen zijn verstreken, is dat daar dan ook?”

“We hebben geen idee, Uwe Majesteit.” De oude heren plukken wat aan hun baard en kijken bedenkelijk in het luchtledige. Met hun wijde gewaden lijken het soms net tovenaars uit sprookjesboeken.